

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., ve věci žalobce: **Ing. arch. O K**, nar. , bytem , zastoupeného Mgr. Monikou Deislerovou Wetzlerovou, advokátkou se sídlem Plzeň, Bedřicha Smetany 167/2, proti žalovanému: **Statutární město Plzeň**, se sídlem Plzeň, nám. Republiky 1, IČO: 00075370, zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Plzeň, Modřínová 2436/2, o ochranu autorských práv, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2014, č. j. 19 C 22/2008-547 ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. 1. 2015, č. j. 19 C 22/2008-595,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího usnesení se ve výroku I., ve výroku II. v odvoláním napadeném rozsahu a ve výroku IV. potvrzuje, ve výroku III. mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám advokátky Mgr. Moniky Deislerové Wetzlerové na náhradu nákladů řízení 86.194 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výroku I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 100.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, ve výroku II. zamítl žalobu v rozsahu uložení povinnosti žalovanému odstranit dostavbu provedenou na

pozemku číslo parcely [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] a povinnosti zdržet se jakýchkoli zásahů do architektonického díla „Zimní stadion – zastřešení II. ledové plochy v Plzni“, resp. hala a strojovna vzduchotechniky, postaveného na pozemcích čísla parcel [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] v obci a k. ú. [REDAKCE], ve výroku III. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu a ve výroku IV. uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni na náhradu nákladů řízení částku, jejíž výši 18.619 Kč a splatnost určil v doplňujícím usnesení. Vyšel z tvrzení žalobce o tom, že je autorem architektonického díla „Zimní stadion - zastřešení II. ledové plochy v Plzni“, které bylo zčásti realizováno stavbou, a že do tohoto díla žalovaný neoprávněně zasáhl dostavbou na pozemku číslo parc. [REDAKCE] v obci a katastrálním území [REDAKCE]. Proto se žalobce domáhal odstranění následků porušení svého autorského práva odstraněním předmětné dostavby a dále, protože mu vznikla závažná újma a i s přihlédnutím k okolnostem, za nichž k zásahu do práva došlo, žádal zadostiučinění zaplacením 100.000 Kč. Rovněž uplatnil preventivní, zdržovací nárok. Žalovaný se uplatněným nárokům bránil jednak námitkou nedostatečného skutkového tvrzení žalobce ohledně autorství a dále odmítal, že by neoprávněně do autorského díla žalobce zasáhl, a to s poukazem na ust. § 38d autorského zákona.

Soud prvního stupně se v první řadě k námitce žalovaného zabýval aktivní věcnou legitimací žalobce. Podle jeho názoru výsledek činnosti vztahující se k zastřešení II. ledové plochy v Plzni je autorským dílem, splňuje atributy stanovené ust. § 2 odst. 1 zák. č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále jen „aut. zák.“), jedná se o originální, statisticky jedinečný výsledek činnosti autora v oblasti architektonického umění, který byl objektivně vyjádřen nejprve architektonickou studií, následně projektovou dokumentací, která byla postupně upravována, a posléze i vlastní stavbou. Vycházel přitom ze znaleckého posudku akad. arch. Jana Sapáka ze dne 8. 6. 2012, přičemž výhrady žalovaného k obsahu posudku neakceptoval, jak v odůvodnění rozsudku rozvedl. Dospěl dále k závěru, že autorem předmětného díla je právě žalobce, když účast dalších osob na zpracování dokumentace stavby byla řádně vysvětlena tak, že tyto osoby se tvůrčím způsobem na vzniku díla nepodílely, což podle soudu prvního stupně podporují v řízení provedené důkazy. Nadto se dle soudu uplatní i zákonná domněnka autorství ve smyslu § 6 odst. 1 aut. zák. neboť jméno žalobce je obvyklým způsobem uvedeno v rejstříku předmětů ochrany vedeném příslušným kolektivním správcem. Podle soudu opak v řízení prokázán nebyl a nebylo ani prokázáno, že by si jiná osoba autorství díla osobovala a byla autorem či spoluautorem předmětného architektonického díla. Posuzoval dále, zda žalovaný neoprávněně do autorského díla žalobce zasáhl a zda prostředky ochrany, které žalobce zvolil, jsou přiměřené. Přihlédl přitom ke specifikům architektonického díla, zdůraznil a řešil kolizi práva vlastníka a práv autora. Podle soudu prvního stupně k zásahu do autorského díla prostřednictvím sporné dostavby došlo, neboť tím došlo k odstranění části původní stavby a ke změně jejího vzhledu. Tento zásah (jednání osob, které přitom použil) je třeba přičítat právě žalovanému, neboť ten je vlastníkem stavby a jako stavebník k takovému zásahu přistoupil. Při posouzení toho, zda se jedná o zásah neoprávněný či nikoliv, bylo podle soudu třeba přihlídnout k § 38d písm. b) aut. zák. a posoudit, zda se v případě stavby, která je vyjádřením architektonického díla žalobce, jedná o stavbu dokončenou a zda k návrhu na provedení změny takové stavby došlo v míře nezbytně nutné a při zachování hodnoty díla. Uvedl, že k otázce dokončenosti stavby se vyjadřoval znalec akad. arch. Jan Sapák, podle něhož stavba jako vyjádření architektonického díla žalobce dokončena není. Soud má naopak za to, že je namístě s ohledem na specifika architektonického díla a vzájemného vztahu objednatele díla, vlastníka stavby a autora díla vycházet z toho, že stavba byť v redukované podobě dokončena byla. Přihlédl přitom k tomu, že došlo k dohodě se žalobcem o tom, že jeho architektonické dílo bude stavbou vyjádřeno v redukované podobě, že bylo vydáno

stavební povolení a kolaudační rozhodnutí takové stavby v redukované podobě původního díla. Zdůraznil, že jde o posouzení otázky právní, při níž není vázán vysloveným názorem znalce. Protože stavba jako vyjádření architektonického díla žalobce v jeho redukované podobě byla dokončena, pak se podle soudu plně uplatní ust. § 38d písm. b) aut. zák. Podle soudu bylo v řízení prokázáno, že sporná stavba, jež byla zatím realizována pouze zčásti, která změnila vnější vzhled stavby jako vyjádření redukováného architektonického díla žalobce a která uvnitř zamezila dalšímu rozvoji této stavby podle původního konceptu, nebyla zcela nezbytná a současně zejména nezachovala hodnotu díla žalobce. Při posouzení nezbytnosti změny stavby je podle soudu nutné přihlídnout k tomu, že stavba jako redukované vyjádření architektonického díla žalobce po dobu několika let plnila svou funkci, byť zřejmě nedostatečně komfortně. I podle názoru znalce přitom bylo možné funkce, které sporná dostavba obsahuje, řešit jiným způsobem, byť s jistými obtížemi a méně komfortně. Za zásadnější považuje soud prvního stupně závěr znalce o tom, že předmětná dostavba nerespektuje původní stavbu, neboť se jedná o stavbu provizorní, poměrně nedbalou, stavebně technicky nepřilíši náročnou s průměrným až mírně podprůměrným stavebně technickým stavem, neorganickou, při jejímž navržení nebyla ani projevena snaha vystavět důkladnou stavbu alespoň trochu úhledně sjednocenou se stavbou hlavní, proto není rozhodně splněna podmínka zachování hodnoty díla žalobce při provedení této dostavby. Tím podle názoru soudu došlo ke snížení hodnoty architektonického díla žalobce. Navržení a provedení předmětné dostavby bez souhlasu žalobce tak je neoprávněným zásahem do autorského díla žalobce. K tomu soud poznamenal, že o neoprávněný zásah do autorského díla žalobce by se jednalo i v případě, že by stavbu jako vyjádření architektonického díla žalobce nebylo možné považovat za dokončenou. V případě, že by nebyl splněn předpoklad, že jde o zásah do dokončené stavby, která je vyjádřením architektonického díla, by se totiž podle soudu plně uplatnilo ust. § 11 odst. 3 aut. zák. o právu autora na nedotknutelnost jeho díla a o jeho právu udělit svolení k jakékoliv změně nebo jinému zásahu do svého díla, k čemuž ze strany žalobce nedošlo. Naproti tomu ale podle soudu nebyl prokázán neoprávněný zásah do autorského práva žalobce ve smyslu § 11 odst. 3 a § 12 odst. 1 aut. zák. využitím projektové dokumentace při projektování sporné dostavby. Pokud jde o jednotlivé žalobcem uplatněné nároky, pak podle soudu prvního stupně požadavek na odstranění sporné dostavby není přiměřený nastalé situaci. Přitom soud přihlédl k ust. § 40 odst. 2 aut. zák. v tom směru, že opatření týkající se odstranění následků zásahu do práv musí být přiměřené závažnosti porušení práva, musí být přihlédnuto k zájmům třetích osob, zejména spotřebitelů a osob jednajících v dobré víře. Rovněž soud přihlédl k ust. § 3 odst. 1 obč. zák. s tím, že zde do popředí vystupuje nutnost adekvátního posouzení kolize zájmů vlastníka stavby a zájmů autora díla. S poukazem na závěry znaleckého posudku, podle něhož je předmětná dostavba stavbou objemově malou a nachází se v zadní části stavby „Zimní stadion – zastřešení II. ledové plochy v Plzni“, změnu stavby touto dostavbou vyvolanou vyhodnotil jako marginální až mizivou. Současně soud přihlédl k dalšímu závěru znalce o tom, že ani vlastní dílo žalobce není dílem výjimečným, ale spíše průměrným až mírně nadprůměrným, je nepřilíši známé, ale významné tím, že jde o stavbu solitérní a pravidelně vnímanou velkými skupinami obyvatel, na které působí a vyvolává v nich spontánně určitý vjem o architektuře. I když tedy sporná dostavba snižuje hodnotu díla žalobce, neděje se tak podle názoru soudu závažným způsobem natolik, aby byl adekvátní požadavek na odstranění dostavby. Soud vzal v potaz i zájem veřejnosti, pro které je předmětná stavba spolu s dostavbou určena. Naproti tomu shledal důvodným požadavek žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučnění v penězích, když podle názoru soudu by pouze morální zadostiučnění nebylo postačující. Zadostiučnění ve výši 100.000 Kč podle soudu nejlépe odpovídá spravedlivému uspořádání vzájemného vztahu mezi účastníky s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k zásahu do práva došlo, a řešení kolize mezi vlastnickým právem žalovaného a neoprávněným

zásahem do autorského díla žalobce. Pokud jde o zdržovací nárok, tomu podle soudu prvního stupně nebylo možné vyhovět, neboť je formulován příliš široce, když ne každý zásah do autorského díla je třeba považovat za zásah neoprávněný. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 2 o. s. ř. a mírou úspěchu účastníků, která byla v zásadě stejná. Výrok o nákladech státu odůvodnil soud odkazem na § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že jde o náklady spojené s vypracováním znaleckého posudku, které nebyly kryty zálohou ve výši 20.000 Kč, složenou žalobcem. Za situace, kdy žalobce zaplatil na náklady znaleckého posudku 20.000 Kč formou složené zálohy, je podle soudu prvního stupně na místě, aby zbývající část, která se blíží jedné polovině celkových nákladů znaleckého posudku, nesl žalovaný.

Proti rozsudku se odvolali oba účastníci řízení. Žalobce napadl odvoláním zamítavý výrok II. v části, v níž nebylo vyhověno nároku na uložení povinnosti žalovanému zdržet se jakýchkoli zásahů do architektonického díla a proti souvisejícímu výroku III. o nákladech řízení. Má za to, že po něm nelze požadovat, aby specifikoval, a to ani příkladmo, jednání, kterých by se žalovaný měl zdržet, neboť způsobů, jak do díla lze zasáhnout, je nepřehledné množství a pokud by uvedl žalobce pouze některé, rozsudek by nepostihoval další možné a žalovaný by měl prostor k dalším zásahům. Ve vztahu k výroku o nákladech řízení namítl, že soud měl aplikovat ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a přiznat mu plnou náhradu nákladů řízení, neboť ač měl úspěch pouze částečný, byl k podání žaloby donucen protiprávním jednáním žalovaného a v řízení bylo protiprávní jednání žalovaného i prokázáno. Naproti tomu vyhovění či nevyhovění uplatněným nárokům záviselo výhradně na úvaze soudu, při níž zvažoval, jaké prostředky jsou adekvátní k nápravě protiprávního jednání žalovaného. Navrhl, aby odvolací soud jím napadenou část výroku II. změnil a žalobě v tomto rozsahu vyhověl.

Žalovaný se odvolal proti vyhovujícímu výroku I. a souvisejícím výrokům o nákladech řízení III. a IV. Uvedl, že zásadním rozdílem mezi účastníky byl pohled na dokončenost či nedokončenost stavby. Pokud se zde soud přiklonil k názoru, že stavba podle návrhu žalobce byla dokončena, pak zbývá otázka podmínek ust. § 38d aut. zák. Zde žalovaný navrhoval předvolat svědky, kteří se měli vyjádřit k tomu, jak se vyvíjely názory na stavbu a její užití a také k tomu, jaké záměry měl žalovaný jako vlastník stavby s jejím využitím. S tím podle žalovaného souvisí skutečnost, že žalobce se zavázal umožnit uvést stavbu do stavu, kdy by vyhovovala požadavkům na užití stavby v běžném provozu (bez konání mistrovství). Právě tyto funkce nebyly v projektu dostatečně zohledněny, a proto muselo dojít k dodatečné úpravě stavby. Funkčnost zařízení poslední změny stavby přitom vcelku jednoznačně hodnotí i znalec. Tomu však žalovaný vytkl nesrozumitelnost jím použitých termínů v posudku, a to pokud znalec hovoří o stavbě provizorní (kdy tedy není zřejmé, jak provizorní, tedy dočasná stavba může ovlivnit základní objekt) či pokud používá nejasný termín „nedbalost ve výstavbě“. Za zásadní však považuje závěr znalce, že s ohledem na objem hmot původní stavby a její přístavby není zásah podstatný, ale naopak až mizivý. Proto žalovaný vyslovil politování nad tím, že soud neakceptoval jeho návrh na provedení důkazu místním šetřením. Setrval na názoru, že stavba provedená podle dokumentace žalobce byla dokončena, přístavba respektuje charakter dokončené stavby, její provedení je standardní a přístavba je umístěna v prostoru, který je zakryt dokončenou stavbou a neruší pohled na dokončenou stavbu z veřejných prostranství. Nezbytnost přístavby byla prokazována účelem užívání těchto prostor, přičemž tento účel je nutno posuzovat z pohledu potřeb sportovní veřejnosti, které jsou objekty určeny. Dále namítl, že pokud jde o výši přiznaného zadostiučinění, tu neodůvodnil ani žalobce, ale ani soud prvního stupně. Navrhl, aby odvolací soud jím napadený výrok I. rozsudku změnil a žalobu v tomto rozsahu zamítl.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného uvedl, že pokud žalovaný zpochybňuje znalecký posudek, o který soud prvního stupně opřel závěr o neoprávněném zásahu do autorského díla žalobce, pak v řízení žalovaný sice projevil názor, že posudek měl zpracovat znalecký ústav, ale jestliže nenavrhл provedení revizního znaleckého posudku, není zřejmé, jakými důkazy závěry znaleckého posudku zpochybňuje. Pokud žalovaný dále uvádí, že výše přiměřeného zadostiuchinění nebyla žalobcem ani soudem odůvodněna, odkázal žalobce na svůj písemný závěrečný návrh, v němž vysvětluje, jakým způsobem byla jednáním žalovaného poškozena odborná pověst žalobce. Soud prvního stupně pak výši přiměřeného zadostiuchinění odůvodnil na straně 10 napadeného rozsudku. Ve vztahu k námitkám proti výroku o nákladech státu pak žalobce uvedl, že je zřejmé, že žalovaný má platit náhradu nákladů státu pouze v rozsahu, v jakém je stát nesl, tedy nad rámec zálohy zaplacené žalobcem. Navrhл, aby odvolací soud napadený rozsudek v rozsahu, v němž byl dotčen odvoláním žalovaného, potvrdil.

Žalovaný se ve vyjádření k odvolání žalobce ztotožnil se závěrem soudu o tom, že zdržovací nárok byl žalobcem formulován příliš široce a nelze mu vyhovět. Navíc je podle něho takto obecná povinnost formulována autorským zákonem a pouze při posuzování konkrétního případu lze zhodnotit konkrétní podmínky díla a zásahu, tj. vyhodnotit, zda určitý zásah je oprávněný či neoprávněný. Ve formulaci petitu žalobce jsou však zahrnuty veškeré kroky žalovaného, které může žalobce subjektivně považovat za zásah do autorského práva, ač by se třeba jednalo o zásah oprávněný, anebo by o zásah vůbec nešlo. Podle žalovaného žalobce považuje svá práva za nadřazená právům vlastníka a jeho setrvání na požadavku zákazu jakéhokoli zásahu to jen dokazuje. Žalovaný naopak má obavu, že by za této situace jakéhokoli zákazy v nakládání s majetkem žalovaného mohly ohrozit podstatu stavby, pokud by např. vznikly spory o možnost údržby či drobných úprav nebo způsobu užívání. Dále uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce o tom, že rozhodnutí o výši plnění ve všech třech požadavcích záviselo pouze na úvaze soudu. Proto i z tohoto pohledu považuje rozhodnutí o nákladech řízení za vstřícné vůči žalobci, který uspěl pouze v jednom ze tří požadavků. I přes výhrady k závěrům soudu v otázce zásahu do práv žalobce žalovaný upozorňuje, že ani takto konstatovaný zásah nebyl shledán natolik závažným, aby zcela narušil autorské dílo a bylo třeba tento „zásah“ odstranit. Navíc z odvolání vyplývá, že žalobce již nepožaduje odstranění části stavby, kterou považuje za zásah do svého práva, tedy ustoupil z jednoho ze svých požadavků.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v souladu s čl. II bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, přezkoumal podle § 212 a násl. zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění platném do 31. 12. 2013 (dále jen o. s. ř.) rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání účastníků nejsou důvodná.

Podle odvolacího soudu měl soud prvního stupně k dispozici dostatek skutkových zjištění, která mu umožňovala rozhodnout o nárocích na zdržení se vytýkaného jednání a poskytnutí zadostiuchinění, z těchto zjištění i odvolací soud vycházel a pro stručnost na ně, jak jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, odkazuje. Již zde lze uvést, že se odvolací soud ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně o tom, že v rozsahu nároku na poskytnutí zadostiuchinění je žaloba důvodná, naopak že nelze vyhovět nároku zdržovacímu. Ve shodě se soudem prvního stupně tak má odvolací soud za prokázané, že žalobce je autorem architektonického díla „Zimní stadion – zastřešení II. ledové plochy v Plzni“, jako výsledku jeho tvůrčí činnosti vyjádřeného architektonickou studií a následně projektovou dokumentací a že toto dílo bylo částečně realizováno vlastní stavbou. Prokázáno bylo, že žalovaný jako

vlastník stavby zimního stadionu bez souhlasu žalobce realizoval dostavbu odlišně od návrhu obsaženého v projektové dokumentaci žalobce a že spornou dostavbou došlo k odstranění části původní stavby a ke změně jejího vzhledu. I podle odvolacího soudu tak je správný závěr soudu prvního stupně, že tím bylo neoprávněně zasaženo do autorského práva žalobce. Soud prvního stupně přitom správně dovodil, že pokud došlo k dohodě se žalobcem o tom, že jeho architektonické dílo bude stavbou vyjádřeno v redukované podobě, že bylo vydáno stavební povolení a kolaudační rozhodnutí takové stavby v redukované podobě původního díla, pak je třeba stavbu, která je vyjádřením architektonického díla žalobce v redukované podobě, považovat (ve smyslu ust. § 38d aut. zák.) za stavbu dokončenou. Jde o otázku právní, jejíž řešení náleží výhradně soudu, nikoli znalci, jehož úkolem je posoudit otázky odborného charakteru. K opačnému stanovisku znalce akad. arch. Jana Sapáka, vyjádřenému ve znaleckém posudku ze dne 8. 6. 2012 ve znění doplnění ze dne 30. 9. 2012, proto soud prvního stupně správně nepřihlížel. Naopak správně se soud prvního stupně opřel o znalecký posudek při posuzování odborných otázek a vyšel ze zjištění znalce, že sporná dostavba změnila vnější vzhled stavby jako vyjádření redukovaného architektonického díla žalobce, zamezila dalšímu rozvoji této stavby podle původního konceptu a nezachovala hodnotu díla žalobce. Její realizace přitom nebyla zcela nezbytná. Závěr soudu prvního stupně o tom, že návržením a realizací sporné dostavby došlo ke snížení hodnoty architektonického díla žalobce, a tedy k neoprávněnému zásahu do autorských práv žalobce k předmětnému architektonickému dílu, je podle odvolacího soudu přesvědčivě odůvodněn a má oporu ve skutkových zjištěních. Z odůvodnění napadeného rozsudku je dále zřejmé, že soud prvního stupně při posuzování, zda spornou dostavbou bylo neoprávněně zasaženo do autorského práva žalobce, citlivě vážil všechny okolnosti, včetně kolize práv autora a práv vlastníka stavby. Lze uzavřít, že vytýkaným jednáním žalovaného bylo zasaženo do osobnostních autorských práv žalobce ve smyslu ust. § 11 odst. 3 aut. zák., konkrétně do práva autora udělit svolení ke změně nebo jinému zásahu do díla. I podle odvolacího soudu pak přiměřeným zadostiučiněním /§ 40 odst. 1 písm. e) aut. zák./ vzniklé újme a její závažnosti a okolnostem, za nichž k zásahu do práva žalobce došlo, je zaplacení částky 100.000 Kč. Je třeba připomenout, že přiměřené zadostiučinění je nárokem satisfakčním, který slouží k reparaci nemateriální újmy a má proto v podstatě objektivní charakter, materiální a subjektivní hlediska mají při poskytování zadostiučinění pouze podružný, popřípadě zanedbatelný význam. Jak vyplývá z ust. § 40 odst. 1 písm. e), bod 2. aut. zák., peněžité zadostiučinění náleží autorovi v případě, že přiznání jiného (morálního) zadostiučinění by se nejevilo jako postačující. Osobnostní autorská práva žalobce byla i podle odvolacího soudu dotčena poměrně zásadně, neboť stavba zimního stadionu je užívána širokou veřejností, která si vzhled hlavní stavby spojuje s určitým vjemem o architektonickém stylu žalobce. Ten nepochybně byl narušen spornou dostavbou, jež změnila (byť nikoli zásadním způsobem) vnější vzhled stavby jako vyjádření redukovaného architektonického díla žalobce a nezachovala hodnotu díla žalobce (jak bylo v řízení prokázáno). Zadostiučinění ve formě omluvy by takto vzniklou újmu nemohlo napravit, je tak důvodný požadavek na poskytnutí zadostiučinění v penězích. Správně soud prvního stupně nevyhověl požadavku žalobce na uložení povinnosti žalovanému zdržet se jakýchkoli zásahů do architektonického díla žalobce. Jednak i podle odvolacího soudu nelze vyhovět takto široce formulovanému požadavku, v němž není zohledněno, že ne každý zásah do autorského díla je zásahem neoprávněným, navíc je třeba připomenout, že zdržovací nárok působí do budoucna a nutným předpokladem pro přiznání takového nároku je skutečnost, že závadný stav trvá či hrozí jeho opakování. V projednávané věci však nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by se žalovaný dopouštěl jiného (jakéhokoli) zásahu do autorského práva žalobce, než spornou dostavbou. Požadavek na odstranění sporné dostavby (uplatněný žalobcem jako nárok na odstranění závadného stavu) nebyl soudem prvního stupně shledán důvodným, v tomto rozsahu je rozsudek soudu

prvního stupně pravomocný, následky neoprávněného zásahu do práv žalobce touto dostavbou mají být odčiněny přiznaným zadostiučiněním v penězích. Předpoklady pro vyhovění zdržovacímu nároku, jak byl žalobcem formulován, zde nejsou.

S ohledem na shora uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího usnesení ve výroku I. a ve výroku II. v odvoláním napadeném rozsahu podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně správného souvisejícího výroku o nákladech státu (výrok IV.), jimiž jsou náklady vzniklé v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku. Část těchto nákladů byla kryta zálohou žalobce (zaplacenou ve výši 20.000 Kč), zbytek těchto nákladů pak v souladu s ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. musí nést v řízení neúspěšný žalovaný. Pokud jde o výrok III. o nákladech řízení mezi účastníky, neztotožnil se odvolací soud s názorem soudu prvního stupně o tom, že míra úspěchu účastníků byla v zásadě stejná a žádný z nich proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 2 o. s. ř.). Podle odvolacího soudu nelze pominout, že v řízení bylo prokázáno, že se žalovaný dopustil neoprávněného zásahu do autorských práv žalobce. Nevyhovění nárokům na zdržení se vytýkaného jednání a odstranění závadného stavu pak nemůže ve světle toho, že žalobce měl úspěch co do základu těchto uplatněných nároků, klasifikovat žalobce jako neúspěšného (zcela či částečně) účastníka řízení. Odvolací soud proto podle § 220 odst. 1 o. s. ř. (per analogiam) změnil výrok III. napadeného rozsudku a přiznal žalobci právo na plnou náhradu nákladů řízení v celkové výši 86.194 Kč, sestávající z odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 2.100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (převzetí zastoupení, účast na jednání soudu v květnu 2009 a písemné vyjádření ze srpna 2009) a za 13 úkonů právní služby po 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu (písemné vyjádření z listopadu 2010, prosince 2013 a března 2014, účast na jednání soudu v dubnu 2010, listopadu 2013, únoru 2014, březnu 2014 a jednání soudu, která trvala více než dvě hodiny – v červnu 2010, květnu a září 2013), z 13 režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o DPH, dále z náhrady zaplaceného soudního poplatku z přiznaného zadostiučinění ve výši 4.000 Kč a zálohy na náklady znaleckého posudku ve výši 20.000 Kč. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 o. s. ř.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. s tím, že pro odvolací řízení je již třeba úspěch každého z účastníků poměřovat úspěchem ve vztahu k jejich odvolání. Ani jeden z účastníků se svým odvoláním úspěšným nebyl, proto platí, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Plzni. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 2. prosince 2015

Mgr. Jiří Čurda, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Husáková

Eva

Husáková

Digitálně podepsal Eva Husáková
DN: c=CZ, o=Vrchní soud v Praze [JC
00215651], ou=obchodní úsek,
ou=9003, cn=Eva Husáková,
serialNumber=P138312,
title=vedoucí kanceláře
Datum: 2016.03.01 09:39:55 +01'00'